Υπόθεση 19/85

Annick Grégoire-Foulon
κατά
Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου

« Υπάλληλοι — Κατάργηση της δίκης — Παραδεκτό »

Περίληψη

Διαδικασία — Προσφυγή που κατέστη χωρίς αντικείμενο — Νέο αίτημα προφανώς απαράδεκτο — Διαγραφή
(Κανονισμός διαδικασίας, άρθρο 92, παράγραφος 2)

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
28 Νοεμβρίου 1985 *

Στην υπόθεση 19/85,

Annick Grégoire-Foulon, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Bertrange, 227, rue des Romains, εκπροσωπούμενη από τον Fernand Entringer, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον ίδιο δικηγόρο, 2, rue du Palais de justice,

προσφεύγουσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τους H.-J. Opitz, γενικό γραμματέα, και Manfred Peter, προϊστάμενο τμήματος, επικουρούμενος από τον Alex Bonn, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο Bonn, 22, Côte d'Eich,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της απόφασης της συμβουλευτικής επιτροπής προαγωγών του Κοινοβουλίου να μη περιλάβει την προσφεύγουσα στον πίνακα των προακτέων υπαλλήλων για το έτος 1984,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

συγκείμενο από τους K. Bahlmann, πρόεδρο τμήματος, O. Due και F. Schockweiler, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Darmon
γραμματέας: P. Heim

εκδίδει την ακόλουθη

ΔΙΑΤΑΞΗ

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 23 Ιανουαρίου 1985, η προσφεύγουσα Annick Grégoire-Foulon, υπάλληλος στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο από το 1972, με βαθμό Β 2 από το 1979, άσκησε προσφυγή με την οποία ζητεί, κυρίως, την ακύρωση της απόφασης της συμβουλευτικής επιτροπής να μη την περιλάβει στον πίνακα προακτέων υπαλλήλων για το έτος 1984. Επικουρικώς, με την προσφυγή ζητείται ουσιαστικά από το Δικαστήριο να αποφανθεί ότι η συμβουλευτική επιτροπή οφείλει να τηρήσει τους στοιχειώδεις κανόνες υπερασπίσεως, κυρίως την ακρόαση του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου πριν λάβει τη βλαπτική απόφαση, να αιτιολογήσει την απόφαση σε περίπτωση απορρίψεως της αίτησής της που θεωρείται ως μεταβολή προς το χειρότερο της υπαλληλικής της καταστάσεως και, κατά τα λοιπά, να διατάξει όλες τις κατά νόμο επιβαλλόμενες σχετικές υποχρεώσεις.

2 Από το φάκελο προκύπτει ότι το 1982 ο Πρόεδρος του Κοινοβουλίου εξέδωσε « εσωτερική οδηγία περί της συνθέσεως και λειτουργίας της συμβουλευτικής επιτροπής προαγωγών » με σκοπό να « συμβουλεύει την ΑΔΑ για τις πραγωγές τόσο στα πλαίσια της ίδιας σταδιοδρομίας όσο και από μια σταδιοδρομία σε άλλη ». Η επιτροπή αυτή ίσης εκπροσώπησης αποτελείται από πρόεδρο χωρίς δικαίωμα ψήφου, από ένα τακτικό μέλος προερχόμενο από κάθε γενική διεύθυνση και ισάριθμους αντιπροσώπους της επιτροπής προσωπικού. Για τις προαγωγές από μια σταδιοδρομία σε άλλη, η επιτροπή καταρτίζει πίνακα υπαλλήλων που έχουν δικαίωμα προαγωγής, πίνακας ο οποίος δημοσιεύεται και ισχύει μέχρι το τέλος του έτους. Προβλέπεται ότι η επιτροπή « λαμβάνει υπόψη όλους τους υπαλλήλους που έχουν δικαίωμα προαγωγής » βάσει των στοιχείων των προσωπικών τους φακέλων και ότι οι υπάλληλοι που δεν προήχθησαν πριν από την 31η Δεκεμβρίου εγγράφονται αυτοδικαίως στους αντίστοιχους πίνακες του επομένου έτους, εκτός αντίθετης αιτιολογημένης αποφάσεως της επιτροπής.

3 Με επιστολή της 11ης Ιουλίου 1984, ο δικηγόρος της προσφεύγουσας απευθύνθηκε στον πρόεδρο του Κοινοβουλίου υπό την ιδιότητά του ως ΑΔΑ, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, για να επιστήσει την προσοχή του στο γεγονός ότι το 1984, κατ' αντίθεση προς το προηγούμενο έτος, η προσφεύγουσα δεν περιλαμβανόταν στον πίνακα προακτέων υπαλλήλων, όπως ο πίνακας αυτός καταρτίστηκε από τη συμβουλευτική επιτροπή. Όμως, η απόφαση αυτή έχει ληφθεί χωρίς ακρόαση της προσφεύγουσας· επομένως, προσβάλλει το δικαίωμα υπερασπίσεως και συνιστά συγκαλυμμένη παράνομη πειθαρχική ποινή, διότι επιβλήθηκε χωρίς πειθαρχική διαδικασία. Κατόπιν αιτήσεως του γενικού διευθυντή διοικήσεως, προσωπικού και οικονομικών, η ίδια η προσφεύγουσα απηύθυνε στο γενικό διευθυντή στις 6 Σεπτεμβρίου 1984 επιστολή ταυτόσημη με εκείνη της 11ης Ιουλίου 1984. Τέλος, στις 23 Ιουλίου 1985, η προσφεύγουσα, επικαλούμενη σιωπηρή απορριπτική απόφαση της διοικητικής ενστάσεως, άσκησε την παρούσα προσφυγή.

4 Με έγγραφο της 17ης Ιουλίου 1985, η συμβουλευτική επιτροπή πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι, κατά την έκτακτη συνεδρίασή της της 10ης Ιουλίου 1985, η επιτροπή, αφού εξέτασε εκ νέου την περίπτωση της προσφεύγουσας, αποφάσισε να ανακαλέσει την απόφασή της περί διαγραφής της προσφεύγουσας από τον πίνακα των προακτέων υπαλλήλων που κατάρτισε για το 1984, και ότι, συνεπώς, η προσφεύγουσα είχε επανεγγραφεί στον πίνακα αυτόν και ότι περιλαμβανόταν επίσης, λόγω παρατάσεως της ισχύος του πίνακα στον πίνακα του 1985.

5 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Κοινοβούλιο πρότεινε στο Δικαστήριο να διαγράψει την υπόθεση, εφόσον η προσφυγή κατέστη χωρίς αντικείμενο. Δήλωσε δε ότι συμφωνεί να φέρει τα δικαστικά έξοδα.

6 Με την απάντησή της, η προσφεύγουσα διαπίστωσε ότι η απόφαση του Κοινοβουλίου, « αποδεχόμενη στο ακέραιο την άποψη της προσφεύγουσας, αποτελεί ομολογία ότι η προηγούμενη άποψη του Κοινοβουλίου συνιστούσε κατάχρηση δικαιώματος » και, συνεπώς, το κοινοτικό όργανο οφείλει να αποκαταστήσει τη ζημία που λόγω υπαιτιότητάς του υπέστη η προσφεύγουσα. Η ζημία αυτή συνίσταται, αφενός, στην υλική ζημία και ηθική βλάβη λόγω προσβολής της σταδιοδρομίας της, της επαγγελματικής της υπόληψης και λόγω επανειλημμένης αρνήσεως να της χορηγηθεί θέση (υπολογιζόμενη σε 350 000 BFR) και, αφετέρου, στην υλική ζημία και ηθική βλάβη λόγω της προσφυγής κατά της ΑΔΑ ενώπιον του Δικαστηρίου (υπολογιζόμενη σε 150 000 BFR), πλέον τόκων. Σχετικά, η προσφεύγουσα εφιστά την προσοχή σε δύο έντυπα που επισυνάπτει στο υπόμνημά της και που την πληροφορούν ότι η υποψηφιότητά της για δύο καθορισμένες θέσεις δεν έγινε δεκτή. Εξάλλου, παρατηρεί ότι το Κοινοβούλιο αποφάσισε, τον Ιούλιο 1985, να εφαρμόσει εις βάρος της τη διαδικασία θέσεώς της σε κατάσταση αναπηρίας που προβλέπει το άρθρο 78 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και ότι, συνεπώς, το « έγγραφο » στο οποίο αναφέρεται το Κοινοβούλιο « είναι πρόφαση που επιτρέπει στην ΑΔΑ να υποχωρήσει για να επανέλθει δριμύτερη ». Η προσφεύγουσα θεωρεί, επομένως, ότι δεν είναι καθόλου περιττό να συνεχιστεί η διαδικασία.

7 Πρέπει να υπομνηστεί ότι κατά το εισαγωγικό δικόγραφο η προσφυγή στρέφεται κατά της απόφασης της συμβουλευτικής επιτροπής να μη περιλάβει την προσφεύγουσα στον πίνακα προακτέων υπαλλήλων για το έτος 1984. Εφόσον η απόφαση αυτή ανακλήθηκε με μεταγενέστερη απόφαση της επιτροπής, η προσφυγή, όπως διαμορφώθηκε με το εισαγωγικό δικόγραφο, κατέστη προφανώς χωρίς αντικείμενο.

8 Η προσφεύγουσα δεν διευκρίνισε αν το νέο αίτημα περί αποζημιώσεως στηρίζεται στο ίδιο περιστατικό όπως και τα αρχικά αιτήματα, δηλαδή στην απόφαση να μη περιληφθεί η προσφεύγουσα στον πίνακα προακτέων υπαλλήλων, ή σε νέα περιστατικά, δηλαδή στις αποφάσεις με τις οποίες δεν έγινε δεκτή η υποψηφιότητά της σε δύο ορισμένες θέσεις και στην απόφαση με την οποία η περίπτωσή της υποβάλλεται στην επιτροπή αναπηρίας. Πάντως, στην πρώτη περίπτωση, το αίτημα διατυπώθηκε οψίμως και, στη δεύτερη, είναι πρόωρο υπό την έννοια ότι δεν προηγήθηκε η διαδικασία υποβολής διοικητικής ενστάσεως που προβλέπει ο κανονισμός υπηρεσιακής κατάστασης. Επομένως, στο πλαίσιο της παρούσας υπόθεσης, το αίτημα αυτό είναι, εν πάση περιπτώσει, προφανώς απαράδεκτο.

9 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο το οποίο, κατά το άρθρο 92, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας μπορεί οποτεδήποτε να εξετάσει αυτεπαγγέλτως το απαράδεκτο για λόγους δημοσίας τάξεως, αποφάσισε να αποφανθεί επί των παρεμπιπτόντων της διαδικασίας, σύμφωνα με το άρθρο 91, παράγραφοι 3 και 4, του εν λόγω κανονισμού, χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

10 Από τα προηγούμενα προκύπτει ότι τα αρχικά αιτήματα κατέστησαν χωρίς αντικείμενο και ότι το νέο αίτημα είναι απαράδεκτο. Επομένως, η υπόθεση πρέπει να διαγραφεί από το πρωτόκολλο του Δικαστηρίου.

Επί των δικαστικών εξόδων

11 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 5, του κανονισμού διαδικασίας, αν η εκδίκαση της υπόθεσης δεν καταλήξει στην έκδοση αποφάσεως επί της ουσίας το Δικαστήριο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του. Το Δικαστήριο κρίνει, χωρίς να εξετάσει αν οι προβληθέντες ισχυρισμοί προς στήριξη της προσφυγής ήταν βάσιμοι και παρά το προφανώς απαράδεκτο του ενός από τα αιτήματα, ότι, από τις ειδικές περιστάσεις της υπόθεσης και την εξέλιξη της διαφοράς, υπάρχουν αποχρώντες λόγοι για να καταδικάσει το καθού στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα,

διατάσσει:

1) Δεν συντρέχει λόγος να αποφανθεί επί των αιτημάτων του εισαγωγικού δικογράφου.

2) Απορρίπτει ως απαράδεκτα τα αιτήματα που περιέχονται στην απάντηση.

3) Διατάσσει τη διαγραφή της υπόθεσης 19/85 από το πρωτόκολλο του Δικαστηρίου.

4) Καταδικάζει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 28 Νοεμβρίου 1985.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

K. Bahlmann